உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

௯ம் புத்தகம். சஞ்சிகை ௯.] ௲அ௱௪௯ ௵. வைகாசிமீ. ௰ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, May 10, 1849. [Vol. IX. No. 9.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—*two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, *inclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year;* their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny,* being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

JAFFNA—The Missionaries.
POINT PEDRO—Rev. E. J. Robinson.
CATTAVELY—Mr. J. White.
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
COLOMBO—Messrs P. B. Fernando and Son.
KANDY—Mr. L. Lawton.
TRANQUEBAR—Mr. Jeddidiah Adams.
BATTICALOE—Rev. J. Gillings.
MADURA—Rev. C. F. Muzzy.
DINDIGUL—Rev. J. Rendall.
MADRAS—P. R. Hunt, Esq.
ISLE OF FRANCE—Mr. George Coe.

முகாமைத் துரையவர்களுக்கு.

ஐயாவே உமக்குக்காலம்வந்தனம்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும், ஈ. ஈ. ஊ. ஊ. என்பவருக்கு.

எனதருமையான சினேகிதனே,

நீர் இப்பொழுது கத்தோலிக்கப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு விலகினாலும் நான் உமக்கு முன்னெழுதின காகிதத்தை வாசித்தாலும் இன்னும் நீர் அம் மதம்தானே உண்மையென நம்பி இன்னும் மோசம்போகிறீர். உமது வேதத்தின் பொய்மையையும் மெய்மையையும் உமக்கெடுத்து முன்னே காட்டினேன். ஆனால் நீர் புருவத்தோரி இல்லையென்று உமக்குப் போன முறை எழுதின காகிதத்துக்கு நீரும் உமது பிரியமுள்ள கத்தோலிக்கச் சிநேகிதருமாகக் கூடி மறுமொழி எழுதுங்கள். ஆ! சிநேகிதனே, சாட்டுச்சொல்லாதிரும். ஒருவேளை நான் சுத்த கிறிஸ்துமதவேதத்துக்கு விரோதமாய் அல்லது றப்பிறமாது (Reformation) வேதத்துக்குவிரோதமாய் எழுதினால் Mr. Minor ஐயர் தமதுதாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்ய மாட்டாரெனச் சாட்டுச்சொல்லுவீர். ஏன் இந்தச்சாட்டைச்சொல்லுகிறீர். பொய்சொன்னாலும் பொருந்தச்சொல்லும். உமதுகடிதம் உண்மையானால் Mr. Minor ஐயர் அவர்களுக்கு ஓர் தடையும் இருக்கமாட்டாதென நான் நம்புகிறேன். பொய்மையானால் தடையிருக்கும். நீர் எழுதுகிறதற்கேற்ற ஞாயம் இல்லாவிட்டால் அது பொய்மையாயிருக்கும். அப்பொழுது Mr. Minor ஐயர் அவர்களுடைய தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்கிறதற்கு ஓர் ஏற்றதடையாயிருக்கும். கூடியமட்டுந் தெண்டித்துச் சாட்டுச்சொல்லாமல் நீரும் உமது உறவின்முறையானும் உற்றசினேகிதனும் கத்தோலிக்க வேதத்திற்பிரியனுமாய் இருக்கிறவரும் நீர் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்து ஓர் மாணாக்கனுமாய் இருக்கிற ஊ. து. என்பவருமாய்க்கூடி மறுமொழி எழுதுங்கள். ஒவ்வொருகடிதத்திற்கும் மறுமொழி எழுதும். நானும் என்னால் இயன்றளவு உங்களுக்கு மறுமொழி எழுதுவேன். உண்மையான வேதத்திற்காகப் பேசுகிறதற்குப் பயமில்லை. பொய்மையான வேதத்திற்காகப் பேசவோ மிகுதியுங் கலக்கடியாயிருக்கும். இது இவ்வளவும்நிற்க நான் போனமுறை எழுதின கடிதத்தில் இம்முறை விக்கிரகாராதனை தேவனுக்குப் பகையென்பதைப்பற்றிச் சில பொழிப்புகள் எழுதுவேனென வாக்குப்பண்ணியிருந்தபடியால் இப்பொழுது அவ்வாக்கை நிறைவேற்றப்போகிறேன். நீருமது வேதத்தை நம்பி விக்கிரகத்துக்காராதனைபண்ணி அவ்விக்கிரகத்துக்கு முன்பாகச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்குகிறதுமல்லாமல் ஏதாகிலும் ஓர் பொருள் களவாய்ப்போனால் அவ் விக்கிரகத்தின்காலிலே பச்சைநூல் நேர்ந்துகட்டித் தேவமாதாவே அல்லது வேறாராகுதல் சுத்தவாளரே இக்களவுபோன உடைமையை வெளிப்படுத்தித்தந்தால் இன்னநேர்த்திதருவேன் அல்லது ஒருதருக்குப் பிள்ளையில்லாதிருந்தால் அவ்விக்கிரகத்தின் காலிலே பொன்வளையத்தை இட்டு எங்களுக்குப் பிள்ளைகிடைத்தால் இன்னும் வேறு நேர்த்தியை அதாவது ௫௰ அல்லது ௱ இறைசால் அள்ளுகாசு எறிவோம் என்றும் வேறு ஆராதனைகளையுஞ் செய்துவருகிறீர்கள். நான் இப்பொழுது விவரித்த காரியங்களை நீராகுதல் செய்யாவிட்டாலும் உமது உறவின்முறையார் செய்திருக்கக்கூடும். ஆகிலும் நீரும் அவைகளிற் சிலவற்றைச் செய்திருக்கக் கூடும். ஆகையினாலே நான் இதைப் பற்றி எழுதுகிறேன். நீர் உமது மதத்தை நம்பி விக்கிரகாராதனையிலுட்பட்டு மோசம்போறதை நான் கண்டு விக்கிரகாராதனை தேவனுக்குப் பகையென்பதைப் பற்றிப் பின்னாற் காட்டுவேன் கவனமாய் வாசிப்பீராக.

விக்கிரகாராதனை தேவனுக்குப் பகை.

எப்படியெனில், ஆதியிலே பராபரன் வானத்தையும் பூமியையுஞ் சிருட்டித்ததின் பின்பு மோசேயெழுதின இரண்டாம் ஆகமம், உ௰. அதிகாரத்தில் எழுதியபடி மேலே வானத்திலுங் கீழே பூமியிலும் பூமியின் கீழ்ச் சலத்திலும் உண்டானதுகளுக்கொத்திருக்கிற ஒரு சுரூபத்தையாகிலும் யாதொரு விக்கிரகத்தையென்கிலும் நீ உனக்குண்டாக்கவேண்டாம் நீ அவைகளை நமஸ்கரிக்கவும்வேண்டாம். அவைகளைச் சேவிக்கவும்வேண்டாம். ஏனென்றால், உன் பராபரனாயிருக்கிற நாம் எரிச்சலுள்ள தேவனாயிருந்து நம்மைப் பகைக்கிறவர்களுக்கோவென்றால் பிதாக்களுடைய அஞ்ஞாயத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் மூன்றும் நாலாந்தலைமுறைபரியந்தம் விசாரிக்கிறவராயிருக்கிறோம். ஆனால் நம்மைச் சிநேகித்து நமது கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஆயிரந்தலைமுறை பரியந்தம்தயவுசெய்கிறவராயிருக்கிறோம் எனக் கற்பித்திருக்க நீர் இப்படிச் செய்கிறதென்ன! கர்த்தர் இக் கற்பனையிலே உயர வானத்திலாகுதல் இருக்கிற காரியங்களுக்கொத்த சுருபத்தை உண்டாக்கவேண்டாமென வெளியரங்கமாய்ச் சொல்லியிருக்க நீங்கள் உயர வானத்திலிருக்கிற பறவைக்கொத்த ரூபத்தை அதாவது, இஸ்பிரீந்து சாந்தவின் சுருபத்தை உண்டுபண்ணிவைக்கிறீர்கள். இஸ்பிரீத்துசாந்து பெருநாள்,— அன்று கோவிலில் எல்லாருங்கூடியிருக்கும்பொழுது மேகங்கள் பிரியவும், அவ்விடத்திலிருந்து இஸ்பிரீத்துசாந்துவென்று நீங்கள் பேர்ட்ட ஓர் பிறுப்போன்ற ஒரு சுருபம் இறங்கி தேவ மாதாவின் தலைமேல் வந்திருக்கும் இதைச்செய்கிறதினாலே நீங்கள் தேவாவியைப் பரிகாசம்பண்ணுகிறீர்கள். எப்படியெனில், அந்தக் கிடைச்சி அல்லது அம் மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட புறாப்போன்ற குருவியை தேவ ஆவி (Holy Ghoast) க்கு ஒப்பிடுகிறீர்கள். இது சரியோ, இது உங்களுக்கு முறையோ! தாம் படைத்தமரத்துக்குத் தம்மை ஒப்பிடுவாரோ? நீங்கள் ஒப்பிடுகிறது சரியோ? அது சரியல்லவே. இதெல்லாம் மேற்குத் திசையின் விக்கிரகாராதனை செய்யுங் குழப்படி. மேற்குத் திசையின் விக்கிரகாராதனையே என்ன செய்தாய்? நீ எங்களைக் கெடுக்கவந்தாயா? உன்னாலே நாங்கள் நரகத்துக்குப் போகவேண்டியதோ! இவ்விக்கிரகாராதனையினாற்றான் இவ்வளவு கேடுவந்தது. நீர் எச்சரிக்கையாயிரும். உள்வயிரங்கொள்ளும். மெய் வேதத்தைப் பற்றிப் பிடியும். நீர் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற தேவனை நம்பும் அப்பொழுது அவர் உம்மைக் கைவிடமாட்டார். நீர் இப்பொழுது தாழ்த்தப்பட்டிருந்தாலும் இனிமேல் உயர்த்தப்படுவீர். விவிலிய வேதாகமம் நிறைவேறாமலிருக்கமாட்டாது. அதை நம்பும். இதுநிற்க, நீங்கள் உங்களுக்கொரு சுருபத்தை உண்டாக்கவுஞ் சேவிக்கவும் நமஸ்கரிக்கவும்வேண்டாம் என வெளிப் பொருளாய்ச் சொல்லியிருக்க, நீங்கள் உங்கள் சுருபங்களுக்கு முன்பாக விழுந்து நமஸ்காரம்பண்ணுகிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு வேளை நாங்கள் விக்கிரகங்களுக்காக விழவில்லை, ஆனால் சுருபங்களுக்கு முன்பாக விழுகிறோமென்றும் விக்கிரகத்துக்குஞ் சுருபத்திற்கும் அதிக வித்தியாசமிருக்கிறதென்று சொல்லுவீர்கள். ஆனால் கர்த்தர் அந்தச் சாட்டுக்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார். ஏனெனில்சுருபத்தையாகிலும் வணங்கவேண்டாமெனக் காணலாயிருக்குது நான் வேறநேக காரியங்களால் இப்படிப்பட்டசாட்டு நீங்கள் சொல்லுகிறதென அறிந்தேன். எப்படியெனில், ஒரு முறை நான் ஒரு போடியனோடே தர்க்கம்பண்ணிஉங்கள் குருமாருக்குப்பெண்சாதிமார் இருக்கவேண்டுமெனச் சொன்னபோழுது.அவர்கள் ஆம் அதிலோர்குற்றமுமில்லை. எங்கள் குருமார் ஆண்சாதியும் அவர்களுடைய சகோதரிகள் பெண்சாதியுமாயிருக்கிறார்கள் என வீணபோக்குச் சொன்னான். இதுநிற்க, இந்தக் கற்பனையின் பிற்பகுதியென்னவென்றால், பிதாக்கள் செய்கிற அக்கிரமத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் மூன்றும் நான்காம் தலைமுறைபரியந்தம் விசாரித்துத் தண்டிக்கிறவராயிருக்கிறோமெனச் சொல்லியிருக்க, உங்களுக்குப் பயங்கரமில்லாமலிருக்கிறதேன்ன? உங்கள் பிதாக்கள் செய்த அக்கிரமம் உங்களுக்கும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் உங்கள் பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு வேளை வரக்கூடியதாயிருக்கும். இதினாலே நான், நாங்கள் அக்கிரமஞ்செய்யாமலிருந்தோமென்றும் உங்களுக்குத் தான் பாவம் வருமென்றுஞ் சொல்லவில்லை. ஆனால் விக்கிரகாராதனையைப் பற்றித்தான் அதிக உறுதியாய்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி இதை எழுதுகிறேன்.

ஒய் சினேகிதனே, நடந்திருக்கிற சங்கதியைப் பார்த்தாகுதல் உம்மைத்திருப்புமென் மாற்டின்லூதர் (M. Luther) என்பவர் முன்னொழும்பி உங்கள் குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டினதின் நிமித்தியம் நீங்கள் அவரைத் தூஷணித்து அவர் இப்பொழுது நரகத்திலே அமிழ்ந்தி எரிகிறாரெனச் சொன்னீர்களே, நான் இதற்குமுந்தின கடிதத்தை உங்களுக்கெழுதினதினாலே நீங்கள் மிகவுங் கோபித்து நகைத்தீர்களே ஆனால் அந்நகைப்பெல்லாம் உலகத்திற்கு நகைப்பாய் இருந்தாலும் தேவனுக்குப் புகழ்ச்சியல்லவோ? நீங்கள் மாற்டின் லூதரை (M. Luther) நகைத்தால் இப்போ உங்களை இரட்சிக்கிற பாப்புவாகிய பையஸ் என்பவரையும் நகைக்க வேண்டியதல்லவோ! ஏனெனில் மாற்டின் லூதர் M. Luther) என்பவர் உங்கள் குற்றங்களைக் கண்டு தாம் உங்கள் மதத்தை விட்டு விலகினதுபோல உங்கள் பாப்புவாகிய பையஸ் என்பவரும் இப்பொழுது லௌகீக வாஞ்சையைவிட்டு முன்னிருந்த பாப்புமார் எல்லாரும் மோசமாய் இருந்தார்களென்று விலகினாரே. பழிப்பாரைப்பழிக்கும் பழிப்பு, ஆனைக்கொருகாலம் வந்தாற் பூனைக்கொருகாலம் வாராதா? என்ற பழமொழி நிறைவேறிற்று. இது நிறைவேறினதுபோலவே இனிமேற் பாப்புவும் இல்லாமற்போம். வேதாகமம் நிறைவேற வேண்டியதல்லவோ! இதுவுமல்லாமல் நீங்கள் பாப்பு ஒருதரை வைக்கிறது வேதத்துக்குத் தவறென, உ௬ ந். தேதியிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்ட தாரகையென்னும் பத்திரிகையில் A. B. என்பவர் எழுதுகிறதை வாசியுங்கள். அப்பொழுது உங்களுக்கு நன்மைவரும். இதுநிற்க மோசே மலையின்மேலரிக நாற்பதுநாள் இரவும் பகலுஞ் போயிருந்ததைச் சனங்கள் கண்டு அவர் இனிவரமாட்டாரென்றெண்ணித் தங்கள் ஆபரணதிகள் யாவையுங் கழற்றி ஆரோனிடத்திற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அப்பொழுது ஆரோன் அதை ஒருகன்றுக்குட்டிஉருவாகச்செய்து அதை அவர்கள் முன்பாக நிறுத்தினபொழுது அவர்கள் எங்களை எகிப்து தேசத்திலிருந்தழைத்துவந்ததேவன் இதுவேஎனச் சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்து வணங்குகிறதைத்தேவன்கண்டு மிகவுங் கோபங்கொண்டு மோசேயை அனுப்பி அவர்களிற் சிலரைக் கொன்றுபோட்டாரென்றதை நீங்கள்தானும் வாசித்திருக்க இன்னும் பயமில்லாமல் சுருபங்களை வெட்டி இதுவே கர்த்தருக்குச் சமானமானதுஎனச் சொல்லுகிறது அதிகபாவமாய் இருக்கும். நீங்கள் அதைப்போல எத்தனை கன்றுக்குட்டியை நத்தாற்றுநாள் அன்று வைக்கிறீர்கள். ஆகையினாலே இக்காரியங்களெல்லாம் வீணென்றெண்ணி இன்னும் மந்தைத்தனமாய் இராமல் நீரும் உமது சினேகிதன், ஊ. து. வும் கூட சுத்த கிறிஸ்துமதத்தை அனுசரியும் நான் மற்றமுறை இராப்போசனத்தில் இருக்கிற அப்பமும் இரசமும் கிறிஸ்துவினுடைய சொந்தச் சரீரமும் இரத்தமுமாக மாறவில்லையென்பதைப்பற்றிச் சிறிது பொழிப்புகளை எழுதுவேன். இக்கடிதத்தைநீங்கள் தயவுடன் வாசித்து என்னைப் பழிக்காமல் இதற்கும் முந்தினதற்குமாக மறுமொழி எழுதுங்கள்.

௲அ௱௪௯ ௵
சித்திரை மீ
உஅ ந். தேதி

இப்படிக்கு,
உமதுரியசினேகிதனாகிய
ஓர் சுத்தமதத்தான்.

பாப்புமதமே என்னசொல்லுகிருய்?

நீ உண்மையென்று சொல்லுகிருயோ? விக்கிரகங்களை வணங்கச் சொல்லுகிருயோ? அவர்கள் உங்களுக்குதவிசெய்யக் கூடுமென்று சொல்லுகிருயோ? புருவத்தோரிஎன்கிறதலம் இருக்குதென்று சொல்லுகிருயா? குருக்கள் விவாகம்பண்ணக்கூடாதென்று சொல்லுகிருயா? அது பாவம்என்று சொல்லுகிருயா? குரு உங்களுடனேமாத்திரம் பாவம் அறிக்கையிடவேண்டுமென்று சொல்லுகிருயா? நீ உன்னுடைய பீடத்திலே வைக்கும் அப்பமும் இரசமும் உன் குருக்கள் சிறுசிறுசொல்லலச் சொன்னுப்போலக் கிறிஸ்துநாதருடைய சொந்தச் சரீரமும் இரத்தமுமாகிறதென்று சொல்லுகிருயா? பெரியபாவம் அற்ப பாவம் இருக்குதென்று சொல்லுகிருயா? அற்ப பாவம் உள்ளவர்கள் புருவத்தோரிக்குப் போகிறதென்று சொல்லுகிருயா? உன் குருக்கள் பாவம் மன்னிப்பார்கள் என்று சொல்லுகிருயா? நீ வேதாகமத்தைத் தள்ளுகிருயா? நீவேதாகமத்தைத் தள்ளாதிருந்தால் நீ பொய்யனென்று கண்டுபிடிப்பாய். நீ யேசுக்கிறிஸ்துநாதராலும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களாலும் உண்டுபண்ணப்பட்ட நீ என்று சொல்லுகிருயா? இப்படிச் சொல்ல நீ பயப்படவில்லையோ! ௧ம். தீமோத்தேயு ௩ம். அதிகாரம் முதல் தொடுத்து, ௭ம். வசனம்மட்டும், நீ பார்த்தாற் குருக்கள் விவாகம்பண்ணினல் பாவமல்லவென்று சொல்லுவாய். யாக்கோபு ௫ம். அதிகாரம் ௰௬ம். வசனத்தை நீ பார்த்தால் ஒருவருக்கொருவர் பாவத் [illegible] சொல்லுவாய். ௧ம். [illegible] வசனத்தைப்பார் [illegible] வைக்கிற அப்பமு [illegible] கிறிஸ்துவினுடைய சொந்தச் சரீரமும் இரத்தமு மாகுதல்லவென்று சொல்லுவாய். யாக்கோபு ௨ம். அதிகாரம் ௰ம். வசனத்தைப்பார்த்தால் பெரியபாவமும் அற்பபாவமும் இல்லையென்று நீ சொல்லுவாய. அற்பபாவம் உள்ளவர்கள் புருவத்தோரிக்குப் போகிறதென்று சொல்லுகிருய். ஆனல் அற்பபாவம் பெரியபாவம் இல்லையென்று தீர்ந்தபடியால் புருவத்தோரியும் இல்லையென்று தீர்க்க நல்ல ஞாயம் அல்லவோ! எபிரேயர் ௯ம். அதிகாரம் ௨௭ம் வசனத்தைப்பார்த்தால் அதற்கு வேறேஒரு ஞாயமாய் இருக்கும். ஆருடைய பாவத்தைப் பொறுக்கிறீர்களோ அது பொறுக்கப்படும் என்று கிறிஸ்துநாதர் சொன்னது மெய்தான். அபபோஸதலர் செய்கிற அற்புதங்கள் குருக்கள் செய்வார்களோ? அப்படி அவர்கள் செய்வார்களேயாகில் பாவத்தையும் மன்னிக்கக்கூடும். இதெல்லாவற்றையும் விவிலிய வேதாகமத்திற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகிருய். வேதாகமத்தைத் தள்ளுகிறதற்குப் பராபரனுக்குப் பயப்படவில்லையோ? பாப்புமதமே என்னசொல்லுகிருய்! ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்த இருதயத்திலே பாப்புமதமென்கிற ஒருமதம் இல்லையென்று நினைத்துத் தங்களுடைய பொல்லாப்பைவிட்டு புரோடெஸ்டான் மார்க்கமாகிய உண்மையான மார்க்கத்தில் உட்படும்படிக்கு உன்னைத்தானே குலைத்துவிடு. நீமாத்திரம் பொல்லாப்பிலே திரும்பினல் சபையார் எல்லாரும் திரும்ப வேண்டுமோ?

யாழ்ப்பாணம் ௲௮௱௪௮ம். வரு காத்திகை மீ ௨௫ந் தேதி.
இப்படிக்கு, சமாதானம் உண்டுபண்ணுகிறவன்.

நைடதம் அன்னத்தைத் தூதுவிட்டபடலம். ௯. ௩ செய்யுள்.

மல்லலம் புவனம் போதுவறப்புரக்கும் மன்னவர்மன்ன் நின்றனக்கோர்–புல்லியபறவை யியற்றுவ கம்மாறேன்றிலதேனும் புணர்ப்பறிந்தாலு–மெல்லையில்லைகமாறியற்றுவலின்னே யென்பதென்னுளசத்தினதாகி—யல்லலுற்றழுந்தவிருமாலதவனயடிகள் கேட்டருள்தியென்றறையும்.

இச்செய்யுளில் அருள்தி என்னுமொழி நன்னூல் எழுத்தியலில் "ளளமுன் கசபவய வொன்றும்மே" என்னும் விதிக்கும் மெய்யீற்றுப்புணரியலில் "லள வேற்றுமையிற் றடவுமல்வழி யவற்றேடுறெம்வும்" என்னும் விதிக்கும் ஒத்திருக்கின்றதோவென்றும் ஒவ்வாதிருந்தால் மேவலச்செய்யுட்கண் அம்மொழி யெப்படியிருக்கவேண்டுமென்றும் இலக்கணிகள் சேர்ந்து தேர்ந்து விடைகூறும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ௲௮௱௪௮ ஆண்டு பங்குனி மீ ௰௩ந் தேதி.
இப்படிக்கு இலக்கணநுட்பவிசாரணைகாரன்.

தாரகையே,

கந்தப்புராணத்தில் காமதகனப்படலத்தில் ஓர் செய்யுளுக்கும்திருஅவதாரப்படலத்திலோர்செய்யுளுக்கும் பொருண் மலைவாக இருப்பதினுல் அறிபாச் சிறுக்கனுக்கு இவைகளின்பொருளையும் இலக்கணத்தொடர்பையும் எழிதினுணரும்படி உணர்த்துவியேல் நீயும் என் பண்டிதன்தான். எழுத்துப்பிழை சொற்பிழை திருந்திக்கொள்வாயாக.

மன்னுன்மரபுற்றுள மானவரை
பின்னுக்கியமும்மைகோள் பேதகரை
மீன்னுர்கள்மயக்கினில் விட்டிலனே
என்னுவனைகடந்தவர் யாருளரோ.

ஒண்ணகை யுயிர்க்குங்கஞ்ச மொருசில கமலம் வைத்த—தன்னுறுநறவைப் பஃறேடாமலைப் பரித்துச் சூழ்தல்—அண்ணலம் பொய்கைதற்சேர் அறுமுகப்பிள்ளைதுய்ப்ப—வெண்ணெயுஞ்சங்குஞ்சூழ விட்டன போலுமன்றே

கட்டைவேலி உவே. மீசி. பள். ௲௮௱௪௮ ஆண்டு பங்குனி மீ. ௨௭ தேதி.
இப்படிக்கு, கயிலாயபிள்ளைகுமாரன் சின்னப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

சீனுமலையிற்றெசமொழிமோசேக்களித்துக்
காளுனவதரித்தகர்த்தனே–யானுதென்
சிந்தாகமலந்திருமனையாயுட்புகுந்தே
எந்தாயிரங்கியிரு.

கீர்த்தனம்—ராகம்—ஏதுக்குலக்காம்போதி.
கருணைக்கடைக்கண்பாருமே–ஓகோ
இந்தத்தருணத்துதவிதாருமே.

அ. ப. அருமைச்சீயோன்றுரையே-யாதரவேமிகு போதரவாயினி – கருணை

ச. ர. சஞ்சலந்தனைக்கொண்டேங்கியே-யனுதினம்பிரபஞ்சமதினின்றுதேங்கியே-வஞ்சகவலைகையிட்டவிஞ்சிய வலையுட்பட்டு-வாடிவியாமுன-மோடிவந்தேதனை-வைத்திடுவாயருளுய்த்திடுவாயினி—கரு.

எத்தனையவங்கள்புரிந்தேன்-தெய்வங்களென்று சித்திரசொருபம்பணிந்தேன்-பத்திமையில்லாதேபாப-நித்திரை-பயின்றுபொல்லாப்-பாதகனுகவிடாமலின்னேயன்பு-பற்றிடுவாய்பரிவுற்றிடுவாயினி—கரு.

தேவாதிதேவாதீதனே-திரியேகமாகி-மூவுலகையாளுநீதனே-தாபரவிலங்குநரசீவசருவேஸ்பரனே-தாமதமாயுறையாமலிதோகிர்பை-தந்திடுவாய்முனம்வந்திடுவாயினி—கருணை.

இப்படிக்கு,
ஓர் கிறிஸ்தமாணுக்கன்.

தாரகையே,

ஒருவன் எவ்வளவுகனவானுகவும் தனவானுகவுமிருந்தாலுஞ் சரி, மறுபேரைத் தன் வீட்டிற்கியாதாமொரு கலியாணச் சடங்கு முகாந்திரமாய் அழைக்கும்பொழுது அவர்கள் அழைத்தவருக்கு அதிக உற்ற சிநேகிதர்களாய் அல்லது உறவின் முறையாராய் இருந்தாலன்றி மற்றும்படி அவர் வீட்டிலே பந்தி போசனம்பண்ணுதை வழமை வெகுகாலமாய் இவ்வூரில் உண்டுபட்டிருந்தது. அப்படியிருந்தும், இந்த வழமை இற்றைக்குச்சிறிதுநாளைக்குமுன் வட்டுக்கோட்டையில் மணியகாரன் கணபதி என்பவர்வீட்டிலே அழிந்துபோயிற்று இதேஒருபெரியநற்செய்தி.

இவர் இச்செலவு ஊரிற் தலைமைக்காரரையும் மற்றும் யோக்கியரையும்கலியாணவீட்டுக்கழைத்துச் சந்தனம் பன்னீர் தாம்பூலம் முதலிய உபகாரத்தைக்கொடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்து வந்தயோக்கியரைப்பார்த்துச் சகலமும் எத்தனமாயிருக்கின்றது. திருத்தியாய்ப் போசனம்பண்ணிப்போக எழும்புங்களென்று கேட்க, சிறிதுபேர் அதற்குடன்படாததினுல்மணியகாரனுடைய குற்றேவற்காரர் அவர்களை நெருக்கித் தண்டுமீண்டு பண்ணத்தொடங்கினதைக்கண்டு அவர்கள் மனத்தத்திகுறைந்து பத்திமுத்தியுடன் சாப்பிட்டுத் திருத்தியாய் விட்டுக்குப்போனுர்கள். சிறிதுபேரோ நாளையாகட்டுஞ் சாப்பிட்டுக்கொள்ளுவோமென்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள்.

இவ்விதமாய்க் கணபதிமணியம்வீட்டிலே சாப்பிட்டவர்களிற்சிறிதுபேர் பலமுறையுங் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்கள் இராப்போசனத்தி லிருக்கக்கண்டு எங்களைச் சரசம்பண்ணுகிறவர்கள். பாருங்கள் சாத்க்கட்டை. இற்றைக்கிருபதுவருடத்திற்குமுன்னிருந்த சாதிக்கட்டழிந்துபோகிறகாலத்தைக் காணும்பொழுது எல்லாருக்கும் எவ்வளவுசந்தோஷம்.

இப்படிக்கு
ஓர்கிறிஸ்தவன்.

பிரதேசசமாசாரம்.

இங்கிலாந்து.—பங்குனிமாதம் இருபத்துநாலாந்தேதியைக்கொண்டபுதினம் இந்தமாதம் ஐந்தாந்தேதி யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. சமாசாரபத்திரிகையிற் கண்ட சங்கதிகளாவன, இந்துதேசத்துக்குத் தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட சிறீ சால்சு நேப்பியாவென்பவர் இந்து தேசத்தில் வந்து சேர்ந்தார். சலாகைபரவிய தெருக்களைப் போடும்படி அரசாட்சியாரும் ஈஸ்து இந்தியாக் கொம்பனியாரும் வேண்டிய பிரயெத்தனம்பண்ணி வருகிறதுமன்றி அதிசீக்கிரம் வேலைதொடங்கும்படி ஆயத்தமாயிருக்கிறர்கள். பூமியைச் சுற்றி வடமேற்காக வருகிறதற்கான பாதை இருக்குமோவென்று கண்டுபிடிக்கிறதற்குச் சிறிது வருடத்திற்கு முன் இங்கிலாந்திலிருந்து பயணம் புறப்பட்டுப்போன சிறீ யோன் பிறங்கிலின் என்பவரும் அவர் கீழாகப்போன மற்றும் ஆட்களும் இந்தளவும் வந்து சேராததினுல் அவர்கள் ஏறிப்போன கப்பல் எந்த ஊரிலிருக்குதென்று திடபரமாயறிவிக்கக் கூடிய கப்பல் யாதொன்றுண்டானுல் அந்தக் கப்பலுக்கு நன்கொடையாக, ௨௰௲ பவுண் கொடுக்கிறதற்குக்கோவரணமேந்தார் அநுமதியாயிருக்கிறர்கள்.

வெகு வருடக் காலமாய் இலங்கைத் தீவில் முதலாம் நீதியதிபதியாயிருந்து, யூரிமாரென்னும் நடுவரை வைத்து வழக்குகளை விளங்கவுஞ் சிறைகளை இட்டம்போகவும் பண்ணின சிறீ அலேக்குச்சந்தர் சோன்ஸ்றன் என்பவர் எழுபத்து நாலாம் பராயத்தில் பங்குனி மாசம் ஆறுந் தேதி இஸ்கோத்திலாந்திலுள்ள தமது வீட்டிற் காலஞ்சென்றுவிட்டார்.

இங்கிலாந்துசபையைச் சேராத ஓர் கோவிலிற் கனம்பொருந்திய சேர்ஆ என்பவர் பிரசங்கம்பண்ணினது குற்றமென்று அவ்விடத்திலுள்ள விசோப்பு ஒருவர் கோட்டிற் துரந்து வழக்குப் பேசினுர். கோட்டாரும் அவர் பிரசங்கம்பண்ணினது குற்றந்தானென்று வழக்கின்பேராலுண்டான செலவைக் கொடுக்கும்படி கட்டளைபண்ணினபோது அவர் கொடுக்கமாட்டோமென்றதினுலே அவரைப் பிடித்துக் கோட்டார் மறியற்படுத்தினுர்கள். அவர் மறியலிற்போனது தங்களுக்கு மெத்த மனவிதனமென்பதைக்காட்டும்படி லொந்தோம் பட்டினத்தில் நாலாயிரம்பேருக்கதிகமான சனங்கள் கூடி ஒரு பிரஸ்தாபமான கூட்டம் வைத்தார்கள்.

புறுசியா.--சருமானியாருக்கும் புறுசியருக்கும் உண்டான யுத்தத்தில், உறூசியர் சருமானியருக்குதவியாக வருவோமென்று புறுசியருக்குச் சீட்டுவிட்டதினுல் அவர்களும் என்னதான்வந்தாலும் யுத்தம்தான்பண்ணவேண்டுமென்று தீர்மானம்பண்ணியிருக்கிறர்கள். இப்பொழுது சகல பட்டாளங்களும் அணிவகுத்து யுத்தசன்னத்தராய் நிற்கிறர்கள். யுத்தநாள் எந்தநாளென்று இன்னமும் தீர்மானம்பண்ணப்படவில்லை.

உலாந்தா —நெதலாந்து தேசத்தவர்களுடைய இராசா பிறகிட்ட மார்கழிமாசம் அன்பத்தாறும் பராயத்தில் ஒருநாட் சனிக்கிழமைஓர்வகையான ஈழைவியாதியினுற் காலஞ்சென்றுவிட்டார். இவர் இங்கிலாந்துதேசத்திற் படித்ததுமன்றி அத்தேசத்தவர்களுடனே மெத்தக்கொண்டாட்டம்பண்ணியிருந்தார். பத்தொன்பது வயதில் இங்கிலீசுகாரருடைய சேனையொன்றுக்கு இரண்டாம் கறுநலாக நியமிக்கப்பட்டு ௲௮௱௰௫ம் ஆண்டில் உண்டான போரில் உலாந்தாக்காரருடைய தாவளக்குத் தலைவனுகி உவாற்றலூ என்ற போரில் சாவந்தக்கவனயாய்க் காயப்பட்டார். ௲௮௱௪௰ம் ஆண்டில் இவருடைய பிதாச் சிங்காசனத்தை இவர்பேருக்கு விட்டபொழுது, அவர் அதை ஒப்புக்கொண்டு இராசாவானுர். இவர் காலஞ்சென்றுபோனதினுல் இவருடைய குமாரனை மூன்றும் வில்லியம் என்றபேரைக்கொண்டு பட்டமுஞ் சூட்டி இராசாவாக நியமித்தார்கள்.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

"சூரியர்" என்ற கையொப்பத்துடன் சித்திரைமாதம் பன்னிரண்டாந்தேதி உதயதாரகையிற் பிரசுரஞ் செய்யலான கடிதத்தையிட்டுத் திரிகோணமலையில் சிறிது யோக்கியர்களுக்குப் போதாதுபோற் காணப்பட்டது. மறுபேரைச் சங்கையீனப்படுத்து முகாந்திரமாய் இக்கடிதத்தை எழுதிவரவிட்டதென்று எமக்கந்நேரம் விளங்கவில்லை. எமக்கதின் அபிப்பிராயம் முன்னேற்க வெளிக்கக்கூடியதாயிருக்கிற் சந்தேகமில்லாமல் சூரியருடைய கடிதத்தைத் தாரகையிற்பகிரங்கஞ்செய்யமாட்டோம். மறுபேருடைய கனத்திற்குத் தாழ்ச்சியாய்வரும் எப்பேர்ப்பட்ட கடிதமென்கிலும் உதயதாரகையிற் காணப்படுவது எமக்கு முற்றும் பிரியமில்லை. இனிமேற் கூடியளவு பிரயாசப்பட்டு எமக்கனுப்பும் ஒவ்வொருகடிதத்தின் அபிப்பிராயம் யாதெனநன்ருய்த் தேர்ந்துபார்ப்போம். சூரியருடைய கடிதத்தையிட்டு அல்லது வேறேதுங் கடிதங்களையிட்டுத் தாரகையை வாசிப்பவர்கள் குறைபடக்காண்பது எமக்கு மிகவுந்துக்கம்.

MORNING STAR.

Jaffna, May 10th, 1849.

THE DEMANDS OF THE PRESENT TIMES.

"In the struggle for political liberty which is now agitating Old Europe to its very centre, those who have taken the lead have, in some countries, had the good sense to advocate Religious Freedom; and this is especially true where there has been a Protestant element, to enlighten in some measure the minds of the people on the subject. In some cases nothing more than *Toleration* can be hoped for. In a third class of countries such as Spain and Portugal, Sicily, and all the Southern part of peninsular Italy, (including the Pope's dominions, notwithstanding his boasted zeal for liberal institutions)—not even Toleration has yet been secured; and Hierachical despotism will be permitted to flourish by the side of popular liberty! Vain attempt! Time will soon show that it is utterly useless to hope for the permanent existence of such institutions without religious Freedom, and that aid which nothing but a pure Christianity can give.

In relation to this grand popular movement, this up-rising of the nations, to which I have just referred, it may be interesting to inquire: *What is the true mission of Christianity?* I answer unhesitatingly: It is to espouse the interests of the masses; to seek their enlightenment, their happiness; their elevation in society to the possession of their proper social, and political position and rights. This is the path of duty for Christianity; and it is the path of sound policy and safety—or, I would rather say, of *true wisdom*. There is in this no danger whatever; no radicalism which would subvert the established order of things, array the Poor against the Rich, and fuse all the existing distinctions of Society into one vast mass of communism. Nothing of the sort It is true that Christianity, rightly understood, and as exhibited in the doctrines of its glorious Founder, does, in one sense, bring down the Great and Powerful, by teaching them a proper humility in view of their sins and deficiencies and a becoming benevolence and kindness towards their fellow men who are in less favorable circumstances. This it certainly does. Would that its legitimate tendency and influence, in this respect, were more fully comprehended, and more deeply felt! Would that rich Christians more generally understood the just claims which humanity has upon them! What benefactors they might be, and would be, were that the case! And with how strong a bond might they attach the masses to them, and what a rich inheritance they might secure in heaven, against that day when every thing on earth must be abandoned!

"But it is one of the chiefest glories of Christianity that it levels up as well as levels down, that it raises up the poor and the lowly, the degraded and down trodden, by requiring that they should be treated as men, with proper sympathy and kindness, and furnished with the means of self-elevation on the part of those whose position is more favorable. The great Author of Christianity was one of the people—born of poor and humble parents, brought up to labor, and all his lifelong associated not with the aristocracy and the rich, but with the poor, and the humble. And whilst the rich and the great for the most part turned away with scorn from his heavenly instructions, the "Common People," we are told, "*heard him gladly*." Here is the true field for the labors of Christianity; here the true scene of its triumphs,—both because the People are the great bulk of mankind and ever will be, and because their position renders them more accessible to the Gospel, and is more favorable to the culture of piety. For it will ever remain true that "They who will be rich fall into temptation and a snare, any into many foolish and hurtful lusts, which drown men in destruction and perdition." Whilst to the truly humble, or the "poor in spirit," is promised the "Kingdom of Heaven."—*Dr. Baird.*

Influence of Colleges on the prosperity of a people.

Colleges have ever originated Common Schools, because they are ever the *natural* patrons and instructors of those nurseries from which they derive their own life, as the mother stork is the natural nourisher of the young brood, who are afterwards to bear her abroad upon their wings. The places of incipient education, as pupils and "proteges" of the chief seats of learning, will prosper and grow much in proportion to the prosperity and growth of these central establishments on which they are dependent, as satellites wax and shine with every new brilliancy which is kindled upon the face of their parent orbs. We have seen in the lap of a prairie, or beside a stream, a few straggling dwellings in such convenient proximity as to be called a village. But in the whole place, there was scarcely a brush of paint, a green dooryard, a shade tree, an apparent comfort, any stirring of enterprise, any appliances of productive labor. A grand manufactory is planted in that thriftless scene. Suddenly wake the activities and the hum of industry. The village shoots out like a crystalization. Cottages, neatness, contentment, prosperity, happiness, almost simultaneously are there, and constitute a most advantageous, habitable, attractive dwelling-place. Like this is the intellectual regeneration, on planting in a community a sound and elevated Literary Institution. Immediately there will spring up around it, elementary nurseries of education, of various grades, as subsidiary aids in exciting to an emulation and a struggle after knowledge. Then follows a general awaking, evolving, energizing, expanding of embryo intellects throughout a wide and numerous population. A stirring emerging industry and enterprize of the common mind, urgent aggressions made into the regions of intellect and truth, the visible mental acquisitions and growing mental power—these, as they arise under a Common School system, to which an individual College has given birth, constitute a scene of activities and advancements far more brilliant, infinitely more important, than any actual or possible accumulation of physical improvements.

Biblical Repository.

Wonderful powers of the figure nine.

However many nines may be added together or by whatever number or numbers it may be multiplied, the line of figures for the sum or product may be added together, and it will consist of one or more nines. For instance, twice 9 are 18; then 1 and 8 are 9; 4 times 9 are 36; and 3 and 6 are 9. A learner finds some amusement in increasing the amount, as if he expected some variation might be found, but when he gets to 11 times 9, he finds the product is only 99; two nines. And at the next step higher, viz: 12 times 9, he obtains only 108, or one 9.

Then he may be shown the fact that nine digits, 1,2,3,4,5, 6,7,8,9, amounted to a large number of nines; namely, 45, and 5 nines are 45; and he may be taught that if, instead of adding a nine up, he will multiply the middle figure by the last figure, namely, 5 times 9 he will find the value of the whole most readily; and this upon a principle of taking averages, to which he will have occasion to resort in higher departments of the science.

He may then be directed to notice the effect of adding together the two lines formed of the nine digits, but in reversed order—For instance:

```
 123456789
 987654321
 ---------
1111111110
```

There is something striking to the eye in such a product, for the wonderful number recurs in nine ones; and it may serve to induce thinking. Or then let the one line be subtracted from the other in this way:

```
987654321
123456789
---------
864197532
```

In this result the odd and even numbers become cuiously arranged; the whole of the nine digits are there as in the upper line; there is no surplus or repetition; there is only one figure of a kind; of course they amount to five nines.

Would the pupil wish to see a sum in multiplication the product of which shall contain several figures alike? Tell him to set down all the digits except 8, and if he would like the product to be all ones, let the line be multiplied by one nine.

```
 12345679
        9
---------
111111111
```

And here again is the faithful number for the product presents nine ones.

If the product of twos would please him, let him multiply the line with two nines or 18, and so on with 7, 36, &c, until by multiplying by 9 times 9, or 81, he will have a product of all nines, and nine of them.

```
 12345679     12245679     12345679
       18           45           81
---------    ---------    ---------
222222222    555555555    999999999
```

The pupils may try by intermediate numbers to produce threes, fours, sixes, sevens, and eights. There will be found nine of each, and the figures of each product added together will be of equal value to each respective multiplier.

If the number nine be multiplied, eight places in a line by two and the other digits, up to nine exclusive, the whole line of results will be ranged alike, from left to right, and from right to left; that is from a to a, reading the figures in either direction.

```
        99999999
        23456789
       ---------
       899999991
      799999992
     699999993
    599999994
   499999995
  399999996
 299999997
199999998
-----------------
23456787654321
```

The first figure in each couple, for either end, is a simple rotation from one to eight.—*Ross's Mental Cal.*

The gift of God is eternal life, through Jesus Christ, our Lord.—Rom. vi. 23.

Father! in Christ we live, and Christ in Thee!
Eternal Thou, and everlasting we.
The heir of heaven, henceforth I fear not death;
In Christ I live! in Christ I draw the breath
Of the true life! Let then earth, sea, and sky
Make war against me! on my front I show
Their mighty Master's seal. In vain they try
To end my life, that can but end its woe.
Is that a death-bed where the Christian lies?
Yes! but not his—'tis Death itself there dies.

S. T. Coleridge.

Bite of a Snake.—A woman at Moolai was lately bitten by a venomous snake and died.

Drowning.—A boy at Choolipooram in the parish of Sangany—and a girl at Seeroovelan, in the parish of Panditerripo, were lately drowned by falling into wells.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland mail, intelligence is received from England to March 24th. The news from England is not of very great importance.—Sir Charles Napier had been honoured with the usual public Dinner given by the Court of Directors to their nominees, and came out to India by the last mail Steamer. Negotiations for the construction of Railways in India are again open, and it is thought the encouragement offered by the Government and the Court of Directors is such as to ensure the immediate undertaking of the enterprise. A reward of £20,000 is offered by the British Government to "any ship which might be instrumental in saving *Sir John Franklin and those under his command."

Sir Alexander Johnstone, distinguished, for his efforts, when Chief Justice of Ceylon, to secure "freedom of conscience, trial by Jury—and the abolition of the Slave trade,"—died at his residence in Scotland on the 6th March at the honorable age of 74.—A public meeting has been held in London, at which upwards of 4,000 persons were present, to express their sympathy with the Rev J. Shore, who has been imprisoned for refusing to pay the costs of a prosecution instituted against him by the Bishop of Exeter, for preaching while a clergyman of the church, in a Dissenting Chapel. The prosecution was conducted in the Arches' or Ecclesiastical Court, and the conviction of Mr. Shore furnishes an illustration of the oppressive character of some of the existing Ecclesiastical laws of England. We are happy to state that a Bill has been introduced into Parliament, which it is thought will pass, providing protection for dissenters from the church, against these oppressive Laws.

France continues quiet.—A Bill for the suppression of Clubs, introduced by the government, met with much opposition in the Assembly, but finally passed.—Orders were out affecting the movement of the troops and ships of war at Marseilles and Toulon, the object of which had not transpired.—The cholera had appeared in Paris.

Austria.—After experiencing the slow and uncertain progress of the Kremsier Diet, which has for some time past shown a greater partiality for theoretical discussions than for the practical business of Legislation, the Emperor has dissolved the Diet and promulgated a Constitution, in which all the concessions promised twelve months ago by the ex-Emperor amidst the storms of revolution are embodied and confirmed. By this Constitution, all the states which constitute the Austrian Empire are henceforth to form a free, indivisible, hereditary monarchy: each state is to have its local Diet, while the affairs of the Empire itself are to be administered by an Imperial Diet, consisting of two elective Chambers,—the members of the upper one to be chosen by the local Diets, and those of the Lower to be chosen by the people on a qualification of a small tax payment. The Emperor of course reserves to himself the usual prerogatives of a Constitutional Sovereign, including a veto on the decisions of the Chambers. While all the provinces will thus become integral parts of one great Empire' of which the Metropolis will still be Vienna, the ancient privileges of Hungary will be so far consulted that all questions connected with education, judicature and the Religious Communities will be left to the local Diet, and a similar concession will be granted to the Lombardo-Venetian Kingdom. In other respects, the Imperial Charter will be found satisfactory to the friends of constitutional monarchy. The great principles of civil and religious liberty, the complete equality and independence of all creeds and confessions, the freedom of the press, the right of association and the extent of education to all the race of the Empire in their national tongues, are among its leading features. The citizens of Vienna have naturally enough received the act of their Emperor with great enthusiasm, and if the several provinces cooperate cordially with the Government in carrying it into effect, we may still see the vast empire of Austria united on a solid and enduring basis.

Holland.—The king of the the Netherlands, expired at the Hague on Saturday of inflamation of the lungs, having only completed his 56th year in December last. The late King was educated in England, and had been in every relation intimately connected with this country. At the age of 19 he was appointed, as Prince of Orange, a Lieut. Colonel of the British army, and served as extra aide-de-camp with the Duke of Wellington in the Peninsula from 1811 to 1814. He commanded the Dutch troops in the campaign of 1815, and at the battle of Waterloo, in which he was severely wounded, after having taken an active part in the preceding engagements. His conduct in reference to the Belgian revolution in 1830, and the protracted negotiations to which it gave rise, are too well known to require notice here. He acceded to the throne in 1840, upon his father's abdication. The death of the King was formally announced at the Hague on Saturday. The second chamber of the States General was immediately called together, and the decease of his Majesty having been notified to the members by the Ministry, the Prince of Orange was proclaimed King under the title of William III.

* Some of our readers may not know that Sir John Franklin headed an expedition for the discovery of a North West passage round the earth, which left England several years ago, and has not for a long time been heard of.—*Ed. Star.*

Denmark and the Duchies.—The Danish papers contain an official proclamation, declaring that all the ports and river mouths of Schleswig and Holstein are to be blockaded on and from the 27th March. The islands of Alsen and Arroe, and other places which are occupied by the King of Denmark's troops, are excepted, and the blockade of each place will cease the moment it is taken possession of by Danish troops. Warlike preparations, both by land and sea, are carried on with much activity. Four corvettes took up their positions in the roadstead on the 9th, and all hands are now engaged in equipping the frigates. It is said that the king intends joining the army on the 20th, to have a grand inspection of all the vessels which may then be ready for sea, and which are to quit for their respective stations immediately after. The manning of these vessels is estimated at 6,000 men. The *Cologne Gazette* attributes the firm attitude taken by Denmark to a secret understanding of that power with Russia, and states that an incessant interchange of couriers is going on between St. Petersburg, Stockholm, and Copenhagen.

Italy and Sicily.—Accounts from Naples of the 4th inst. contain the draft of a Constitution agreed on by the Ministers, the British and French admirals, and the King, to be offered to the Provisional Government of Palermo, on condition that it lays down its arms and returns to its obedience. The king's manifesto to the Sicilians, calls upon them to return to obedience, to resume the cultivation of the land, and promises to promulgate a new Constitution on the bases of 1812, with such modifications as are demanded by the pressure of the times. The substance of this new Constitution is to be individual liberty, the guarantee of personal property (which is inviolable, unless the welfare of the public shoud render its legal acquisition necessary,) and liberty of the press with restrictions to prevent the abuse of the same.

The English and French admirals, with the fleets arrived at Palermo on the 6th. In the afternoon of the following day they had an interview with the members of the Provisional Government. No particulars had transpired as to the communication which took place, but an anxious and serious feeling was everywhere prevalent, and it was reported that the King's ultimatum would be rejected.

From Turin, we have the manifesto addressed by the Sardinian Government to all the powers of Europe, setting forth the motives which induce it to resume hostilities against Austria. It is a document of great length, and is intended, not merely to justify the recommencement of hostilities on the part of Predmont, but also to argue the question of the right of Austria to her Italian territories.—Acting on this manifesto, King Charles Albert has sent Major Cadorna to Marshal Radetski, with the official announcement of the expiration of the armistice. This officer arrived at the head-quarters of the Field-Marshal on the 12th, and formally denounced, in the name of King Charles Albert, the armistice concluded on the 19th of August, 1848, between the two contending armies. This information spread among the garrison with the quickness of lightning, was received with the greatest demonstrations of joy, and eight bands of music played in the evening the popular anthem, before the Villa Reale, which was responded to with loud vivas in honour of the emperor and the venerable general by the assembled crowd. On the same day Marshal Radetzki issued an order of the day to the troops, telling them that he will lead them to war and victory, and that the peace which he generously offered to "a disloyal enemy" he will now gain by force in his own capital of Turin.

From Florence is issued a manifesto, addressed to Europe, by M. M. Guerazzi, Mazzoni, and Montanelli, members of the Provisional Government of Tuscany. It is dated the 4th March, and accuses the Gand Duke of various unconstitutional acts, alleging that he fled secretly and without advice, contrary to his repeated promises, and with a view to return as an absolute Sovereign, in the hope that, supported by foreign bayonets, and aided by the divisions of the Tuscans, he should be enabled to insure a triumphant entry. The Provisional Government conclude by invoking God to judge between them and the Grand Duke, and appealing to the whole of Tuscany in corroboration of the truth of their assertions.—From Rome we learn that M. Mazzini took his seat in the Constituent Assembly on the 6th, and that the Government had taken possession of the library of the Vatican and its invaluable archives.

Prussia.—Accounts from Berlin state that a note has been received from St. Petersburgh, declaring the intention of the Czar to interfere in Germany in favor of menaced sovereignty, a right which he founds upon a treaties of 1815. The Prussian Goverment has taken up a decided position. The answer from Berlin to the Czar's note is, that the first step of interference on the part of Russis will be the signal for a declaration of war on the part of Prussia. Meanwhile all the orders for the movements of the troops are ready drawn up and signed, and wait only the date to be issued for fulfilment.

The address of the First Chamber was presented to the King on the 17th. Its most important feature was a paragraph expressing the earnest desire of the Chamber to see the realisation of German unity; a feeling which will be expressed still more strongly, it is said, by the Second Chamber. It was believed, however, that the King of Prussia will refuse to accept the imperial crown, except by the unanimous consent of the German princes. In the sitting of the 15th, Count Brandenburg announced that orders had been issued, at the request of the Central Goveroment, for 12,000 Prussian troops to take the field against Denmark, should hostilities recommence; at the same time that it was the wish of the Government to exert every effort to conclude an honorable peace. The 18th inst., the anniversary of the struggle of last year passed off without disturbance. Several thousand citizens, most of them with hatbands of black crape, flocked during the day to Friedricksbahn where the victims of the terrible street-battles of last March are buried. The notice of Gen. Wrangel, intimating that the rules which, under a state of seige, forbid gatherings of the people, would be strictly enforced, prevented the formation of a regular procession. The people behaved quietly, and were not molested by the soldiery, of whom a considerable force was posted round the spot of pilgrimage, while strong patrols continually passed to and from the city.

United States.—General Taylor's inaugural address was delivered on the 5th March at Washington, in the presence of all the authorities of the States, the Ambassadors, and not less than 10,000 persons. The address was extremely short compared with those of some other Presidents, and the following are perhaps its most important portions:

"Chosen by the body of the people, under the assurance that my administration would be devoted to the welfare of the country, and not to the support of any particular section, or merely local interest, I this day renew the declaration I have heretofore made, and proclaim my fixed determination to maintain, to the extent of my ability, the Government in its original purity, and to adopt, as the basis of my public policy, those great Republican doctrines which constitute the strength of our national existence. In reference to the army and navy, lately employed with so much distinction on active service, care shall be taken to ensure the highest condition of efficiency; and in furtherance of that object the military and naval schools sustained by the liberality of Congress shall receive the special attention of the executive. As American freemen we cannot but sympathise with all efforts to extend the blessings of civil and political liberty; but at the same time we are warned by the admonition of history, and the voice of our beloved Washington, to abstain from entangling alliances with foreign nations. In all disputes with conflicting governments it is our interest, not less than our duty, to remain strictly neutral while the geographical position, the genius of the institutions of our people, advancing civilisation, and above all, the dictates of religion, direct us to the cultivation of peaceful and friendly relations with all other powers. It is to be hoped that no international question can now arise, that may not be settled by negotiation; and it eminently becomes a government like our own, founded on the morality and intelligence of its citizens, and upheld by their affections, to exhaust every resort of honourable diplomacy before appealing to arms. In the conduct of our foreign relations I shall conform to these views, as I believe them essential to the best interest and the true honour of the country. * * * It shall be my study to recommend such constitutional measures to Congress as may be necessary and proper to secure encouragement and protection to the great interests of agriculture, commerce, and manufactures; to improve our rivers and harbours; to provide for the speedy extinction of the public debt; to enforce a strict accountability on the part of all officers of the government, and the utmost economy in all public expenditure."

The following is the constitution of the Cabinet of the new chief: the nominations, however, were before the Senate on the 6th, awaiting confirmation:—John M. Clayton, of Delaware, Secretary of State; William M. Meredith, of Pennsylvania, Secretary of the Treasury; Thomas H. Ewing, of Ohio. Secretary of the Home Department; William B. Preston, of Virginia, Secretary of the Navy; Jacob Collamer, of Vermont, Post-master-General; Jeorge W. Crawford, of Georgia, Secretary of War; Reverdy Johnson, of Maryland, Attorney-General.—From California no later advices had been received; and the contents of the journals, touching the auriferous districts, are merely repetitions of old statements.

Canada.—A great excitement has been going on in Canada in relation to the question of paying for property lost in the rebellion of 1837. The measure is supported by a large majority, composed mainly of the Lower Canada or French interest. The Loyalists resist it with great violence of feeling and expression, declaring it to be a scheme to compel them to make good to the rebels the losses of which these very rebels were the cause. Meetings have been held in various quarters to protest against such an outrage; and so high does the agitation run, that fears were entertained of a great riot at the municipal election in Montreal, which was to take place on Feb. 5. The journals on both sides have done their best to fan the flame, and the organs of loyalism have threatened that the Government scrip, to be issued in payment of the proposed indemnity, should be formally repudiated by a future Parliament. The threat of seeking annexation to the United States has also been used. This measure, which originated with the Government, was the result of petitions which were signed by above 2000 persons, who claimed to have suffered damages in the rebellion. The amount of the indemnity is fixed at about a million of dollars, and only those actually convicted of participation in the revolt are to be excluded from its benefits. After a debate which lasted from 3 o'clock in the afternoon till 11 o'clock the next morning, a vote "to go into committee on an indemnity to be paid for rebellion losses," has been carried by 59 to 20. Thus the majority and Ministry being what is called in Canada "liberal," that is, mostly of the French Canadian party, it is considered a triumph over the Home Government and British interests.

A COMPLAINT.

[There ought to be some more legitimate means of redress, for such evils as are here complained of than an appeal to the public through the columns of a Newspaper. If the members of the Dutch Church have not enough of the Christian life and spirit to maintain discipline and Church Order among themselves it is to be feared their state will not be improved by exposing the fact to the public.—We suppose it may be compatible with the Office of a Deacon, to pursue the business of a merchant, or to be an Organist, but we may be mistaken in this, as we are not learned in the Ecclesiastical customs of our Dutch brethren.—We know nothing of the things complained of but what is here stated.]

To the Editor of the Morning Star,

Sir,

I beg to bring to the notice of the Public in general the irregular state in which the duties of the Dutch Church here are managed; particularly I allude to the Deacons, none of whom have been regular communicants before any ordained Minister of the Dutch Congregation as is the usual custom, to act strictly in their Office according to the command of the Lord God.

The 1st Deacon is a merchant and Shop keeper and never attends the Dutch service.

The 2d is an organist, and the 3d and 4th are not regular attendants.

There is not a regular Council Church or Consistory meeting—nor enquiries into the cause of the absence of hearers into the said Church, the Sexton occasionally reading a Sermon on account of the great age weakness and general afflictions of the Catechist. I therefore pray that you will be kindly pleased to insert into your valuable paper with your remarks, so that the Deacons may do their duties properly to the honor of God, and the edification of the members and hearers of the Dutch Church.

Jaffna,
May 6th, 1849.

I am Sir,
Your obedien servant,
P. Gonsaza.

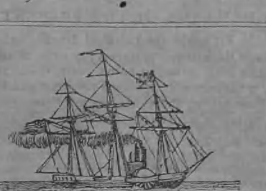

SHIPPING INTELLIGENCE.

POINT PEDRO.—Arrivals and Departures.—*April 26th.—Arrived* Schooner Mahamado Mira Meidein, O. Alliar, from Pondicherry April 6th, Negapatam April 20th, bound to Batticaloe, cargo sundries,—passengers 8 Natives.—*Sailed* April 28th.

April 28th.—Arrived Schooner Provinuthe Maria, L. Savarimootoo, from Negapatam April 26th, bound to Colombo, cargo 512 bags of rice—passengers for Jaffna Master Marcus Vincent and Julian Vanderstratan; for Colombo Rev. T. Jacy and 12 Natives.—*Sailed* April 29th for Colombo.

May 5th.—Arrived Cutter Veraletchimy, C. Callecottay, from Pondicherry April 15th, bound to Batticaloe, cargo sundries,—passengers 24 natives.

KAYTES.—*24th April—Arrived*—Brig Nassry, Savarimootoo, from Negapatam April 19th, bound to Colombo, cargo, rice—*Sailed* April 29th for Colombo, passengers Mr. and Mrs. Krieckenbeck, 3 children, 3 servants, 4 prisoners, 2 Peons and 4 Sepoys.

April 25th.—Sailed Brig Maria St. Anthony, Simon Pillay, bound to Negapatam, in ballast.

April 26th.—Arrived Brig Ruby, M. S. Salio, from Colombo, April 23d, Paumban April 25th; bound to Jaffna, cargo sundries, passengers 20 Natives. *Sailed* for Negapatam May 5th, cargo Arecanuts.

Arrived Schooner Ally Cader Box, D. Nicolan, from Colombo, April 23d, Paumban April 25th, bound to Negapatam cargo 20 bundles Gunnies, passengers 5 Natives. *Sailed* for Colombo April 30th.

Arrived Schooner San Migel, Frances, from Tranquebar April 9th, bound to Colombo, cargo rice. *Sailed* for Colombo April 23th.

April 28th.—Sailed Schooner Mahamado Mauliar Setho Box, Bastianpillay, bound to Negapatam, cargo Arecanuts.

April 29th.—Arrived Brig Abdalcadiria, Cadir Saico Manit, from Madras 15th March, bound for Jaffna, in ballast.

Arrived Brig Providence, S. Walletesar, from Quilon 24th April, Paumban 28th April, bound for Jaffna, cargo coir and cotton, passengers 6 natives.

Arrived Brig Coomaraletchemy. Bastianpillay, from Negapatam April 25th, bound for Colombo, cargo sundries—*Sailed* April 30th, for Colombo.

April 30th—Arrived, Schooner Provinuthe Maria Joseph de Lantana, Savarimootoo from Negapatam April 26th, from Pt. Pedro April 29th, bound for Colombo, cargo sundries. Sailed April 30. for Colombo.

Arrived Brig Thandapany Veraletchimy, Teroomaloopillay from Negapatam, April 5th, Valvettyturey April 29th, bound for Jaffna, in ballast—Sailed for Negapattam, May 5th.

May 1st.—Arrived Schooner Meckee, A Francisco, from Colombo April 27th, Paumban April 30th, bound for Negapatam, in ballast, passengers 3 Natives.—Sailed May 2d for Negapatam.

May 2d.—Arrived Schooner Mahamado Mauliar Satho Box Bastianpilly, from Toppootoorre May 1, bound for Colombo, cargo, rice—passengers 11 Natives—Sailed the same day for Colombo.

May 4th.—Arrived Schooner General Cullin, Soosapilly Jaceo—from Colombo May 1st, from Paumban May 3d, bound for Negapatam, in ballast.

Arrived Schooner Hermody, Sinnatamby, from Colombo April 30th, from Paumban May 3d, bound for Negapatam, cargo 2 bundles old Gunnies, passengers 3 natives.—*Sailed* May 5th for Negapatam.

May 5th.—Sailed Schooner Ardiveraletchimy, S. Marisal, bound for Colombo, cargo sundries.

Sailed Schooner Calianaletchimy, P. Anthony, bound for Colombo, cargo sundries.

May 7th.—Arrived Brig Adiletchimy, Bastianpilly, from Tranquebar April 30th, bound for Colombo, cargo rice, passengers 2 natives.—Sailed the same day.

May 7th.—Arrived Schooner Caroline, G. Freywer, from Madras April 22d, Pondicherry April 30th, Teroomalawasalam May 2d, Negapatam May 5th, bound for Jaffna, Tutoocoreen, and Colombo, cargo sundries. Spoke at Teroomalawasalam, Barque Mary Nickson, bound for Mauritius. May 6th, spoke Steamer Emma bound for Madras.

May 8th.—Arrived Schooner Mahamadoo Meydin, S. Lupo, from Colombo May 2d, Paumban May 7th, bound for Toppootoory, cargo 3 bags Palmira sugar, passengers 3 natives.

NOTICE.

There will be a meeting of the former students of Batticotta Seminary on the 24th inst. at the Institution.—All who have been connected with the Seminary are invited to be present on that occasion.

Batticotta
May 8th, 1849.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.